

Natuurlijk spelen in het wijkgroen

Als hoofd van Natuurspeeltuin De Speeldernis in Rotterdam, hecht Ian Mostert veel waarde aan spelen in het groen. Zozeer, dat hij alle stadskinderen een stuk speelnatuur in de wijk gunt. Een plek om zich elke dag uit te kunnen leven en waar ouders 's avonds spontaan spelletjes met de kinderen doen. Natuursprong past in zijn sociaal-maatschappelijke ambities.

Oorspronkelijk komt Ian uit de jeugdhulpverlening en het jongerenwerk. Ian: 'Daar merkte ik dat kinderen in de stad bijna geen groene ruimte meer hebben om te spelen. En als er al wel een plek is, zoals een park, mogen ze er niet vrij in spelen. Althans niet zoals we zelf ooit aanrommelden met stokken, stenen, zand, water en vuur. Voor velen van ons de beste jeugdherinneringen.'

Stimulans tot vrij spelen

Hij is dan ook trots op de Speeldernis, een bijzondere speeltuin in Rotterdam, ingericht met natuurlijke elementen en materialen. 'Zo kunnen kinderen toch zelf hun verhaal spelen, vies worden, struinen en aanrommelen. Buitenspelen in de stad betreft immers voornamelijk georganiseerde sportactiviteiten of vaste speeltoestellen. Niks mis mee, maar echt in vrijheid spelen ontbreekt.'

Wat hij zo leuk aan Natuursprong vindt, dat is dat de spelletjes uitgaan van de natuurlijke omgeving en appèl doen op de vrije fantasie. 'Veel kinderen moet je hierin weer op weg helpen. Natuursprong brengt kinderen én volwassenen op ideeën. Creativiteit staat voor mij aan de basis van het ontdekken. Fantasie laat ons avonturen beleven. Ik vind het echt een verrijking.'

Groen om de hoek

Hoewel het bos voor hem voor het ultieme avontuur staat, vindt hij het al fantastisch dat zoveel stadskinderen de weg naar De Speeldernis vinden. 'We halen ze even uit het beton van de wijk, en laten ze klimbomen ontdekken, met stokken slepen, hutten bouwen en dammen aanleggen in waterstroompjes. Een paar keer per jaar, zo dit al lukt, kunnen kinderen op deze manier de natuur beleven. Een begin, want mijns inziens zouden ook stadskinderen iedere dag buiten moeten kunnen ravotten.'

In de visie van Ian zou je ze niet afhankelijk moeten maken van volwassenen, die een dagje met ze naar het bos of de speelnatuur gaan. 'We zouden de inrichting van de openbare

ruimte zo moeten organiseren dat ieder kind een half uur per dag om de hoek veilig en lekker in het groen kan spelen.'

Opleiden van buurtprofessionals als trainers

Om dit te bewerkstelligen, is het Rotterdams initiatief Ravottuh opgericht (www.ravottuh.org), onlangs nog genomineerd als één van de beste stadsinitiatieven. Ian is één van de bevlogen oprichters. Op een aantal plekken in Rotterdam willen ze dat buurtprofessionals en bewoners samen groenplekken gaan inrichten. Denk aan een stukje uitdagende speelnatuur voor kinderen, waar o.a. hutten gebouwd kunnen worden. Maar waar bijvoorbeeld ook een wijkmoestuin komt. 'Bij buurtprofessionals moet je denken aan diverse actieve lokale betrokkenen, zoals buurtcoaches, sport- en opbouwwerkers, BSO medewerkers of leerkrachten. Het gaat ons juist om integrale samenwerking; voorbij de professionele verkokering.'

In De Speeldernis wil hij deze groep buurtprofessionals opleiden tot spelleider Natuursprong. 'Dit zullen er de komende twee jaar meer dan honderd zijn. Zij gaan de spelletjes in de wijk verzorgen. Met Natuursprong willen we de kinderen én ouders weer ouderwets buiten laten spelen, op het veldje om de hoek.'

De sociale functie van groene speelplekken

Als de ouders ook de spelletjes van Natuursprong leren, kunnen ze in de wijk gezellig samen met de kinderen op de groenplekken spelen. Ian: 'Hoe leuk is dat op een zomeravond? Zo willen we de inrichting van de buitenruimte en sociale programma's aan elkaar koppelen. Daarmee wordt de buitenruimte meteen ook veiliger.'

Ian voorziet ook een ander pluspunt. 'Als het groen in de wijk vanuit het wij-gevoel wordt onderhouden, leren de kinderen meteen om respectvol met de natuur om te gaan. Want naast mijn wens voor groene speelplekken in de wijk en een dagje spelen in de natuurspeeltuin, moeten we natuurlijk wel naar het bos kunnen blijven gaan. Er gaat tenslotte niets boven de echte vrije ruimte.'